

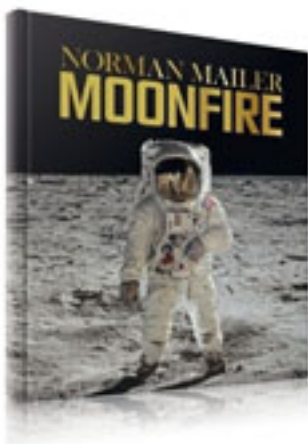
NRC BOEKEN

Norman Mailers maanreportage als boek

Maandag 20 juli 2009 door Kester Freriks

Op 5 juli 1969, elf dagen voor de lancering van de Apollo 11, zag de Amerikaanse schrijver Norman Mailer de drie astronauten voor het eerst. In een theaterzaal van het Spacecraft Center van de NASA in Houston, Texas, kwamen Neil Armstrong, Edwin 'Buzz' Aldrin en Michael Collins op. Ze droegen gasmaskers en liepen, zoals Mailer schrijft, met „de losse slenterpas van atleten”. Ze namen plaats achter een walnootbruine tafel in een plastic doos. De astronauten mochten door geen enkele bacil besmet raken.

Mailer schrijft oprecht dat hij overvallen wordt door een vlaag van jaloezie: „Drie volwassen mannen praten over een trip naar de maan.” Het Amerikaanse tijdschrift Life deed dat jaar een geniale zet: ze vroegen Norman Mailer, de belangwekkendste auteur van die tijd, om verslag te doen van de maanreis. De 46-jarige Mailer droomde als kleine jongen in de straten van New Jersey ervan eens op de maan te staan, die zilverschijnende planeet waarvan we „de stem nooit zullen horen”. Mailer nam het aanbod gretig aan, en werd helaas meteen teleurgesteld: hij mocht de cabine van de raket niet betreden. Dichter bij de drie astronauten dan op die historische bijeenkomst kon hij niet komen.

[Klik hier voor meer info](#)

Mailers omslagverhaal van de missie van de Apollo 11 werd het grootste, uit drie delen bestaande non-f

Ter gelegenheid van de historische landing publiceert uitgeverij Taschen voor het eerst Mailers reportag

Mailer geeft zichzelf de naam van een personage, Aquarius. Deze was aanwezig bij de lancering. Schitterend beschrijft hij de „watervallen van vuur” die tevoorschijn komen. Dan de landing, de eerste stappen op de maan. In een lange zin van zo'n duizend woorden beschrijft Aquarius het maanoppervlak, de valleien van steen, de kraters die zo helder zijn als de „fosforescerende maanverlichte zee”. Alsof hij er zelf staat, in plaats van Armstrong en Aldrin, alsof het Aquarius' schoenen zijn die afdrucken in het maanstof achterlaten, schildert hij in woorden het licht op de maan als „lange, mysterieuze en onverklaarbare lijnen van licht, lijnen die vooruit schieten als honderden afzonderlijke kleine flakkeringen”.

Misschien het allermooiste van Moonfire is het laatste deel: na de maanlanding is de wereld volgens Mailer voorgoed veranderd. De Apollo 11, door hem „kind van de duivel” genoemd, zorgde voor een sfeer van melancholie en zelfs destructie. Er was „revolution in the air” en Marilyn Monroe pleegde zelfmoord. In Mailers woonplaats Provincetown „werden huwelijken opgeblazen als autobanden”.

De maan was binnen handbereik en de Amerikaanse samenleving verviel tot diepe melancholie, want niet langer dichters maar astronauten en technici beheersten de wereld en de Apollo 11 was een „instrument van satanische pogingen”.